

[Anne Grete Holmsgård]

hamret hovedet ind i den væg, der hed, at det radikale venstre ikke ville være med. Det var hver eneste gang årsag til, at det var fuldstændig umuligt at få lavet i det mindste nogle små omflytninger på disse områder.

Den eneste gang, hvor vi nærmede os det, var i 1980, hvor man var ved at lave en omlægning af rentefradraget. Der var skrevet under på det af venstresocialisterne, af socialistisk folkeparti, af socialdemokratiet og af de radikale – men hvad skete der? Der skete det berømmelige, at hr. Bernhard Baunsgaard på vegne af de radikale sprang fra hele dynen.

Vi ved alle sammen, hele vejen rundt i folketinget, hvor beklageligt det end kan være, at det hver gang er de radikale, der har forhindret, at man har kunnet gøre noget ved de ting på et socialt retfærdigt grundlag.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Af hensyn til det historiske vil jeg sige, at strengt taget var det en socialdemokratisk boligminister, der satte skred i hele den udvikling. I øvrigt vil jeg af mange gode grunde ikke gå ind i nogen skattediskussion her og nu. Jeg tror, at den vil komme i fuldt omfang senere hen.

Det eneste, jeg vil komme med en kommentar til, er organisationernes rolle i denne sag. Spørgsmålet er, hvor meget vi skal gribe ind her i detaljer? Det er det, der er valget. Vi har altså valgt at gøre noget på lærlingeområdet, som jeg sagde. Jeg tror ikke engang, vi er færdige med det, men vi har altså holdt os til denne gruppe.

Man kunne godt have overvejet – det er noget, der har været inde i vores overvejelser – om man skulle kigge på de lavestlønnede. Det er jo ikke kun kvinderne. Vi kunne ikke lave en »lex kvinder«, men en »lex lavestlønnede«. Det er jeg helt enig i. Der er tale om et valg, og vi følte, at vi dér i for høj grad ville gå ind på organisationernes område. Det er noget, vi har afvejet.

Vi har diskuteret, om det ville være mere rimeligt, hvis vi tog det med, men det fandt vi altså ikke. I forvejen var der, som jeg sagde, mange problemer i dette indgreb, fordi der ikke forelå noget, man kunne gå ud fra; det var en ekstraordinær situation. Vi følte altså, at vi ville gøre det videre forløb endnu

mere vanskeligt, hvis vi gik endnu mere ind i det, end vi allerede har gjort. Det er et valg, det indrømmer jeg gerne, og vi valgte altså, som det fremgår af betænkningen.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg skal indledningsvis sige noget om lovforslag nr. L 207 og derefter gå direkte over til lovforslag nr. L 206 om forlængelse af overenskomsterne.

Nr. L 207 nedbringer arbejdsgivernes bidrag bl.a. til arbejdsmarkedsuddannelserne ved, at de får et tilskud på 2.150 kr. om året. Det er vi selvfølgelig imod, ikke mindst fordi dette beløb skal finansieres på anden vis. I første omgang fremskaffer man provenuet gennem en forhøjelse af selskabsbeskatningsprocenten fra 40 til 50. Men det gælder kun for 2 år. Derefter skal provenuet skaffes på anden vis. Og hvordan skal det det? Ja, det bliver vel gennem offentlige nedskæringer, øgede afgifter eller skatteforhøjelser. På den måde vil der blive tale om, at lønarbejderne selv i løbet af 2 år skal bære udgifterne til den lettelse, arbejdsgiverne får allerede fra 1985. Det er vi selvfølgelig imod.

Vedrørende nr. L 206 vil jeg starte med at pointere – det kan jeg simpelt hen ikke gøre for tit – at VS er imod regeringsindgreb i overenskomsterne. Det strider direkte imod lønarbejdernes mest fundamentale rettighed: retten til at nægte at arbejde på bestemte arbejdsvilkår, og det indebærer som en konsekvens en indskrænkning af aktionsretten.

VS er ikke gået ind med ændringsforslag til noget, vi ikke vil røre ved med en ildtang. Vi mener, at socialdemokraternes ændringsforslag er paradeforslag, men vi vil da stemme for dem, for 4 pct. er da bedre end 2 pct. Selvfølgelig er det det.

Da jeg vågnede tidligt fredag morgen – vi skulle jo være i arbejdsmarkedsudvalget allerede kl. 7, efter at vi havde siddet der til kl. 4 om natten – og kiggede ud ad vinduet, virkede det faktisk, som om vejrguderne af al magt forsøgte at forhindre regeringspartierne i at få dette igennem. Vejret blev nu relativt hurtigt noget bedre. Jeg håber ikke, at arbejdspladserne lige så hurtigt falder til patten og finder sig i det indgreb, men at den mobilisering, der er i gang, fortsættes og udvides, så regeringsindgrebet, der formelt bliver vedtaget i folketinget i dag, aldrig nogen sinde